

Udskriftsdato: 19. december 2025

VEJ nr 62 af 30/06/2010 (Historisk)

Vejledning om campingreglementet

Ministerium: By-, Land- og Kirkeministeriet

Journalnummer: Miljømin.,
By- og Landskabsstyrelsen, j.nr. BLS-100-00133

Senere ændringer til forskriften

VEJ nr 9426 af 02/07/2020

Vejledning om campingreglementet

1. Indledning
2. Campingreglementets anvendelsesområde
3. Campering, der er undtaget fra reglementets bestemmelser
4. Tilladelse til campering, oplysningspligt m.v.
5. Campingpladsens benyttelse
6. Vintercampering
7. Vinteropbevaring
8. Hytter m.v.
9. Forbud mod store vogne
10. Forbud mod permanente vogne
11. Afvikling af store eller permanente vogne
12. Enhedspladsens indretning
13. Brandværnsforanstaltninger
14. Hygiejniske forhold
15. Registrering/identifikation af vogne på campingpladsen
16. Campingparker m.v.
17. Tilsyn
18. Klage

1. Indledning

Den 5. juli 2010 trådte et nyt campingreglement - Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 844 af 30. juni 2010 - i kraft. Reglementet erstatter det hidtil gældende reglement - bekendtgørelse nr. 273 af 21. marts 2007, som ændret ved bekendtgørelse nr. 278 af 15. marts 2010.

Denne vejledning redegør nærmere for det nye reglement, og for hvorledes det efter Miljøministeriets opfattelse skal fortolkes og forstås bl.a. i lyset af reglerne i lov om sommerhuse og campering m.v. (sommerhusloven) og hidtidig praksis på området. Vejledningen erstatter Skov- og Naturstyrelsens vejledning af 16. marts 2000 om campingreglementet, Miljøministeriets vejledning nr. 20 af 5. februar 1990 om campingpladser, cirkulære nr. 98 af 4. september 1986 om campingpladser og cirkulære nr. 19 af 5. februar 1990 om ændring af cirkulære om campingpladser.

Vejledningen bør lægges til grund for kommunalbestyrelsernes behandling af sager om campingpladser.

Det kan oplyses, at Campingrådet frivilligt gennemfører en egenkontrol af de campingpladser, der er medlem af Campingrådet, hvilket gælder en stor del af campingpladserne i Danmark. Egenkontrollen er udarbejdet af Campingrådet i 2000, og Skov- og Naturstyrelsen og Amtsrådsforeningen erklærede sig i april 2000 enige i, at en egenkontrol opbygget efter principperne i Campingrådets egenkontrol ville være et vigtigt middel til sikring af overholdelsen af campingreglementet. Som et led i egenkontrolordningen har Campingrådet udarbejdet et identifikationssystem af vogne, der ikke er indregistreret efter færdselsloven, herunder også vogne omfattet af en afviklingsordning.

Deltagelse i Campingrådets egenkontrolordning og identifikationssystem, samt anvendelse af campingpas mv. er campingpladsudlejerens eget valg. Det afgørende er, at det er campingpladsudlejer, der har ansvaret for at opfylde kravene i campingreglementet. Kommunerne har ansvaret for at føre tilsyn hermed.

1.1. Formålet med reglementet

Campingpladser er i mange henseender en alternativ, anderledes og billigere ferieform.

Det fremgår således også af sommerhuslovens forarbejder, at loven skal medvirke til at tilvejebringe alternativer til den traditionelle sommerhusbebyggelse langs landets kyster - herunder campingpladser.

Hovedformålet med campingreglementet er at sikre, at campingpladserne har en tilfredsstillende standard og ikke udvikler sig til sommerhuslignende områder eller til helårsbeboelse, samt at skabe gode rammebetingelser for campinghvervet under hensyn til de natur- og landskabsmæssige interesser.

1.2. De væsentligste ændringer i forhold til tidligere

Formålet med ændringerne i denne vejledning er

- 1) at opdatere vejledningen i forhold til kommunalreform 2006, hvorefter amterne blev nedlagt og administrationsansvaret overgik til kommunerne,
- 2) at opdatere vejledningen i relation til implementering af servicedirektivet, se campingreglementets § 1, stk. 1, 2. og 3. pkt., §§ 5-7 og § 19, stk. 1, nr. 1, der udmønter ændring af sommerhusloven efter § 4 i lov nr. 1383 af 21. december 2009 om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked), link til retsinfo: <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=129380>, se vejledningens afsnit 4.
- 3) at opdatere vejledningen i forhold til ændringen af campingreglementets § 10, der udmønter VKO-af-tale af 26. marts 2009 om campinghytters areal, jf. ændring af sommerhusloven ved lov nr. 1271 af 16. december 2009, link til retsinfo: <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=128870>, se vejledningens afsnit 8.
- 4) at imødekomme ønsker fra berørte parter på området,
- 5) at gennemføre en generel opdatering af vejledningens tekst, hvor dette er fundet nødvendigt set i lyset af samfundsmæssige forandringer siden den sidste indholdsmæssige revision af vejledningen i år 2000.

1.3. Forholdet til anden lovgivning

Ud over campingreglementet reguleres campingpladsers etablering, ændringer og drift af en lang række andre love, fx planloven, naturbeskyttelsesloven, beredskabsloven, miljøbeskyttelsesloven og byggeloven m.fl. Det er campingpladsejers/udlejers ansvar at sikre overholdelsen heraf.

Særligt, for så vidt angår byggeloven bemærkes, at ved permanente bygninger, såsom campinghytter, finder byggeloven anvendelse, hvorfor det som udgangspunkt er hele bygningsreglementet, der skal overholdes, hvilket betyder, at bygningsreglementets krav til bl.a. konstruktive forhold, indeklima og energiforbrug, afstand til skel, beregning af bruttoetageareal, tilgængelighed for handicappede mv. skal overholdes. Det gælder eksempelvis for campinghytter, selv om de er fritaget for kravet om byggetilladelse, jf. BR08, 1.6. stk. 1, nr. 4., herunder også for vådrum og vand- og afløbsinstallationer i campinghytter. Telte, der agtes gjort til genstand for bygningsmæssig udnyttelse, der ikke er af rent forbigående art, er omfattet af byggeloven og kræver derfor byggetilladelse.

Det er således alene de regler, der udtrykkeligt er fraveget i campingreglementet eller ved lokalplan, der ikke skal efterkommes, fx højdegrænsen i campingreglementets § 10, stk. 4.

Det bemærkes, at kommunerne i forbindelse med anmeldelser og ansøgninger om byggetilladelse efter byggeloven har pligt til at undersøge, om byggearbejdet er i strid med nærmere angivet lovgivning, jf. BR08 1.10, stk. 1.

2. Campingreglementets anvendelsesområde

Reglementet gælder for campingpladser. Ved campingpladser forstås arealer, som erhvervsmæssigt eller for et længere tidsrum end 6 uger årligt udlejes eller fremlejes til dag- og natophold i telte, campingvogne eller andre transportable konstruktioner som campingbiler o.l.

En campingplads forudsætter udlejningstilladelse efter sommerhuslovens § 1, stk. 1. Kommunalbestyrelsen er i medfør af sommerhuslovens § 2, stk. 2, bemyndiget til at meddele sådanne udlejningstilladelser, jf. herved reglementets § 2, stk. 1.

Visse former for campering er undtaget fra reglementet - også selvom udlejningen kan betegnes som erhvervsmæssig eller foregår i længere tid end 6 uger årligt. Dette fremgår udtrykkeligt af reglementets § 1, stk. 2. Spørgsmålet er omtalt nærmere i afsnit 3.

Uden for campingpladsbegrebet falder arealer, hvor der stationært er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender, ferier o.l., se afsnit 16 om campingparker og vognkolonier. Heller ikke parkeringsarealer til overnatning for fx autocampere m.fl. er omfattet af campingpladsbegrebet. I den forbindelse bemærkes det, at vejmyndigheden/vejbestyrelsen - dvs. kommunalbestyrelsen for så vidt angår kommunale veje og private fællesveje - med samtykke fra politiet kan fastsætte lokale bestemmelser om, hvor og i hvilket omfang der kan parkeres, fx med autocampere, jf. færdselslovens § 92, stk. 1.

Udlejning af hytter opstillet uden for campingpladser er heller ikke omfattet af campingreglementet, se afsnit 8.

2.1. Campingpladser

Reglementet omfatter alle campingpladser, uanset om de er i offentligt eller privat eje, og uanset hvornår de er etableret. Enkelte bestemmelser gælder dog ikke fuldt ud for bestående campingpladser. Det fremgår nærmere af de enkelte bestemmelser i reglementet.

Reglementet finder også anvendelse på campingpladser, der alene kan benyttes af campingbiler/autocampere. Sådanne campingpladser må dog ikke forveksles med parkeringsarealer til overnatning for fx autocampere m.fl., se ovenfor under pkt. 2.

Campingparker/vognkolonier, hvor der stationært er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender og ferie o.l., er ikke omfattet af campingpladsbegrebet, se afsnit 16.

Campingpladser, der etableres i tilknytning til sportspladser, vandrerrhjem, havne, skoler o.l. i højsæsonen, er ligeledes omfattet af reglementet..

2.2. Erhvervsmæssig udleje/fremleje af arealer til campering

Reglementet finder kun anvendelse, når udnyttelsen af et areal til campering enten er erhvervsmæssig eller foregår i længere tid end 6 uger årligt.

Ved kortvarig campering under 6 uger, der afbrydes af kortere perioder uden campering og efterfølges af fornyet kortvarig campering, kræves tilladelse efter campingreglementet, medmindre det efter en konkret vurdering kan fastslås, at der ikke er tale om omgåelse af tilladelseskravet.

Det er ikke nærmere fastlagt i sommerhusloven, hvad der forstås ved erhvervsmæssig udlejning.

Indehaveren af en campingplads vil normalt have det som sit hoved- eller bierhverv at udleje arealer til campering, og i praksis vil sådan udleje/fremleje altid kræve udlejningstilladelse.

Det kan derimod være vanskeligere at fastslå, om der finder erhvervsmæssig udlejning sted, når der er tale om en grundejer, som - i mindre end 6 uger årligt - mod et mindre vederlag tillader nogle få campister at overnatte på sin ejendom.

Som udgangspunkt vil der være tale om en erhvervsmæssig udlejning, såfremt udlejningsforholdet har en mere professionel karakter.

Der vil på den anden side kunne forekomme tilfælde, hvor udlejningen ikke kan betragtes som erhvervsmæssig og således ikke kræver en udlejningstilladelse efter campingreglementet. Som eksempel kan nævnes, at en begrænset gruppe - som led i et lukket arrangement, fx på en skole - mod vederlag får stillet et areal til rådighed for camping i mindre end 6 uger.

2.3. Udleje/fremleje af arealer til camping i mere end 6 uger årligt

Udleje eller fremleje af arealer til camping af længere varighed end 6 uger årligt er omfattet af campingreglementet. Det gælder, selv om udlejningen ikke kan betragtes som erhvervsmæssig.

3. Camping, der er undtaget fra reglementets bestemmelser

Visse former for camping er undtaget fra reglementet, og kan således finde sted uden udlejningstilladelse.

3.1. Arealer reserveret til spejderhytter og spejderformål

Teltlejre for medlemmer af spejderorganisationer - typisk i forbindelse med spejderhytter - er ikke omfattet af reglementet.

Der gælder dog særlige regler om brandværnsforanstaltninger for teltlejre til mere end 150 personer, jf. Forsvarsministeriets bekendtgørelse nr. 9761 af 18. oktober 2005 om Tekniske forskrifter for forsamlings- telte, selskabshuse, salgsområder og campingområder, der ikke er omfattet af campingreglementet.

3.2. Primitive overnatningssteder - primitiv overnatning i telt

Campingreglementet omfatter ikke udlejning af mindre arealer – primitive overnatningssteder - der udelukkende benyttes til primitiv overnatning i telt.

Det drejer sig typisk om arealer, der stilles til rådighed af landmænd, skovejere o. l. eller etableres i tilknytning til højskoler, naturskoler e.l. uddannelsesinstitutioner. Der findes også primitive overnatningssteder på kommunale arealer og arealer forvaltet af Skov- og Naturstyrelsen, hvor sidstnævnte som regel alene er en bålplads og træpæl, der markerer pladsens beliggenhed.

Ved afgørelsen af, om der er tale om en primitiv overnatningssted, skal der lægges vægt på en række forhold, såsom

- arelets størrelse, beliggenhed og tilgængelighed,
- antal telte, der kan opstilles,
- opholdets varighed og
- faciliteter.

For at kunne betegnes som en primitiv overnatningssted forudsættes det således, at der er tale om et mindre, afgrænset areal, der kan rumme op til 5-8 telte, at de enkelte ophold på arealet er af kortere varighed (typisk to nætter), at der typisk kun er adgang til arealet for gående, cyklende, ridende og sejlede, samt at der af faciliteter kun forefindes et multelokum, shelters samt mulighed for vand. På primitive overnatningssteder kan der således ikke opstilles faste konstruktioner, såsom sanitetsbygninger, hytter e.l., ligesom der ikke må placeres campingvogne.

Helt primitive overnatningssteder - som fx Skov- og Naturstyrelsens primitive overnatningssteder, der ofte også er vanskeligt tilgængelige og uden faciliteter af nogen art - er også omfattet af undtagelsen, selv om arealet ikke er entydigt afgrænset, men alene markeret ved en pæl.

Den omstændighed, at der stilles toilet eller bademulighed til rådighed på en nærliggende landbrugs- ejendom e.l., ændrer ikke stedets karakter af primitivt overnatningssted, hvis stedet i øvrigt efter de ovennævnte kriterier betragtes som primitiv.

Etablering af sådanne primitive overnatningssteder vil ikke kræve tilladelse efter planlovens zonebestemmelser, jf. Naturklagenævnets afgørelse af 25. januar 1995 (NKO, nr. 68 – juni 1995).

Opstilling af en selv beskeden toiletbygning vil derimod kræve zonetilladelse og i øvrigt fratage stedet dets karakter af primitiv overnatningssted omfattet af undtagelsesbestemmelsen. På tilsvarende måde vil etablering af bade- eller køkkenfaciliteter normalt fratage stedet dets karakter af primitivt overnatningssted. Spørgsmålet om, hvorvidt etablering af en sådan plads kræver udlejningstilladelse, må herefter vurderes efter de almindelige regler i § 2, stk. 1, (se afsnit 2 ovenfor). Såfremt udlejningen må betragtes som erhvervsmæssig eller finder sted i mere end 6 uger årligt, kan kommunalbestyrelsen kun under ganske særlige omstændigheder meddele udlejningstilladelse, med mindre pladsen er beliggende på en af de små øer, eller der er tale om en fornyet tilladelse til en lovlig, bestående plads, jf. campingreglementets § 2, stk. 2, (se afsnit 3.4 og afsnit 4 nedenfor.).

3.3. Bondegårdscampering

Bondegårdscampering kan beskrives som udlejning af et mindre areal i tilknytning til en beboelsesbygning på en landbrugsejendom med henblik på feriegæsters opstilling af maksimalt tre campingenheder. Udlejningen er her et supplement til landbrugsdriften. Denne form for udlejningsvirksomhed er også undtaget fra reglementet. Det skal understreges, at bestemmelsen kun omfatter telte, campingvogne, campingbiler og lignende transportable konstruktioner.

Hytter er således ikke omfattet af undtagelsesbestemmelsen og kræver i øvrigt udlejningstilladelse efter sommerhusloven fra By- og Landskabsstyrelsen. Styrelsens praksis er meget restriktiv.

Der bør, jf. bemærkningerne i afsnit 4.1., ikke meddeles tilladelse til små campingpladser på landbrugsejendomme - heller ikke som supplement til udlejning af ferieboliger i tiloversblevne driftsbygninger eller til den traditionelle form for bondegårdsferie, hvor familien i højsæsonen »rykker sammen« og udlejer ferieværelser til turister.

3.4. Campering i forbindelse med festivals o.l.

Arealer, der benyttes til campering af kortere varighed i forbindelse med afholdelse af forud annoncerede festivals, bibellejre, dyrskuer, skole-, sports- eller spejderarrangementer o.l., er undtaget fra campingreglementets krav om udlejningstilladelse.

Dette gælder dog kun, hvis arealet er særligt afgrænset og ligger i umiddelbar tilknytning til det område, hvor det pågældende arrangement afholdes, idet det herved forudsættes, at campering kun kan foretages af de personer, der deltager i arrangementet. Det er endvidere en forudsætning, at campering også tidsmæssigt har sammenhæng med arrangementet. Campering kan således kun foregå fra nogle få dage (højst 3 dage) før arrangementets påbegyndelse til nogle få dage (højst 3 dage) efter dets afslutning. Såfremt campering finder sted ud over dette tidsinterval, er forholdet ikke omfattet af undtagelsen. Det vil sige, at de almindelige regler i § 1, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, finder anvendelse.

Det skal bemærkes, at der gælder særlige regler om brandværnsforanstaltninger for teltlejre til mere end 150 personer, jf. Forsvarsministeriets bekendtgørelse nr. 9761 af 18. oktober 2005 om Tekniske forskrifter for forsamlingselte, selskabshuse, salgsområder og campingområder, der ikke er omfattet af campingreglementet, se også afsnit 1.3. om forholdet til anden lovgivning.

4. Tilladelse til campering og oplysningspligt m.v.

4.1. Tilladelser til nye campingpladser

Kommunalbestyrelsen behandler ansøgninger om tilladelse til udlejning af arealer til campering.

Kravet om udlejningstilladelse omfatter udlejere, dvs. såvel ejere som brugere (forpagtere m.v.)

Det fremgår udtrykkeligt af § 3, stk. 1, at en tilladelse skal indeholde en angivelse af campingpladsens kapacitet i form af det tilladte antal campingenheder, inklusive det antal hytter, campingvogne og telte, der er givet tilladelse til at udleje. Ved beregningen heraf kan der tages udgangspunkt i, at en campingenhed svarer til 3 personer og til 200 m² af campingpladsens samlede areal (bruttoareal), svarende til 100 m² nettoareal pr. campingenhed.

Ifølge § 2, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen kun meddele udlejningstilladelse til campingpladser med en kapacitet på mindst 100 campingenheder.

Bestemmelsen har til formål at forhindre en mere tilfældig spredning af små campingpladser rundt omkring i landskabet, idet en sådan udvikling harmonerer dårligt med sommerhuslovens intentioner om at søge udlejningen af rekreative arealer begrænset for at undgå, at presset på det åbne land forøges i utilsigtet grad.

Bestemmelsen gælder ikke for campingpladser på de små øer - dvs. øer, der er omfattet af lovbekendtgørelse nr. 787 af 21. juni 2007 om støtte til de små øsamfund. Kommunalbestyrelsen kan således fortsat meddele udlejningstilladelse til nye campingpladser med under 100 campingenheder på disse øer.

Bestemmelsen gælder endvidere ikke for campingpladser, der lovligt var i drift den 6. februar 2000. For så vidt angår lovlige, bestående campingpladser kan kommunalbestyrelsen således - fx ved et ejer- eller forpagterskifte - meddele fornyet udlejningstilladelse, selvom kapaciteten er under 100 campingenheder. Kommunalbestyrelsen kan også tillade, at en lovlig, bestående campingplads udvider kapaciteten fra fx 50 til 75 campingenheder.

Det er også muligt – undtagelsesvist - at se bort fra grænsen på 100 campingenheder, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, som gør det uproblematisk at tillade en mindre kapacitet, fx fordi campingpladsen ønskes drevet i forbindelse med vandrerhjem eller lystbådehavne, hvor eksisterende faciliteter kan udnyttes, eller i visse områder – fx inde i landet – hvor der ikke er basis for en stor campingplads. Men det er en forudsætning, at der ikke herved sker en spredning af små campingpladser i det åbne land. Tilladelse kan også komme på tale, hvor der stilles arealer til rådighed for en begrænset brugerkreds i over 6 uger til særlige arrangementer. Endelig er det også muligt at meddele tilladelse til en campingplads på under 100 campingenheder, når der i en endnu ikke ophævet regionplanretningslinje eller i en gældende kommuneplan er åbnet mulighed herfor.

I relation til parkeringsarealer bemærkes det, at vejmyndigheden/vejbestyrelsen – dvs. kommunalbestyrelsen, for så vidt angår kommunale veje og private fællesveje - med samtykke fra politiet kan fastsætte lokale bestemmelser om, hvor og i hvilket omfang der kan parkeres med fx autocampere i medfør af færdselslovens § 92, stk. 1.

Oprettelse af en campingplads er omfattet af planlovens regler om vurdering af virkningerne på miljøet (VVM), jf. planlovens § 11 og skal anmeldes til kommunen i henhold til § 2 i ”bekendtgørelse om vurdering af visse offentlige og private anlægs virkning på miljøet (VVM) i medfør af lov om planlægning”.

Hvis en væsentlig påvirkning af Natura 2000-områder ikke kan udelukkes, vil etablering være omfattet af habitatbekendtgørelsens regler om konsekvensvurdering, hvis det forudsætter forudgående planlægning eller tilladelse m.v. omfattet af habitatbekendtgørelsen, jf. §§ 6-9. Påvirkning kan omfatte både direkte og indirekte påvirkning af arter og naturtyper, herunder i form af forstyrrelser og slitage på Natura 2000-områder, også i tilfælde, hvor udvidelse sker uden for et område. Hvis etablering i Natura-2000 områder er planpligtig, er der krav om, at der skal indhentes en forudgående planlægningstilladelse jf. habitatbekendtgørelsens § 5.

Desuden gælder der særlige regler til generelt beskyttede arter, også uden for Natura 2000-områder, jf. habitatbekendtgørelsens § 11 og naturbeskyttelseslovens § 29 a.

4.2. Tilladelse til ændringer/udvidelser af bestående campingpladser

Det er ikke alene etablering af nye campingpladser, der kræver udlejningstilladelse. Udvidelser og ændringer af bestående campingpladser forudsætter en fornyet tilladelse.

Enhver udvidelse af en campingplads kræver således en ny udlejningstilladelse. Det gælder også, såfremt et areal, der ligger i tilslutning til en campingplads, kun ønskes benyttet som aflastningsareal i kortere perioder i højsæsonen.

Ændring af en eksisterende campingplads, der - i forhold til den eksisterende udlejningstilladelse - medfører ændring af forholdet mellem størrelsen af de arealer, der er forbeholdt hhv. korttidscampister (højst 4 uger ad gangen) og langtidscampister (højst 8 måneder), kræver også fornyet tilladelse. Det samme gælder, såfremt campingpladsens kapacitet (antal campingenheder) ønskes udvidet, selv om det kan gøres inden for campingpladsens fysiske rammer.

I forbindelse med en fornyet tilladelse kan kommunalbestyrelsen tage den samlede tilladelse op til revision og fx ændre og præcisere vilkårene. Der henvises til afsnit 4.6.

Ved ændring af en campingplads, der kan medføre en øget påvirkning af miljøet, vil en sådan ændring også være omfattet af planlovens regler om vurdering af virkninger på miljøet (VVM) , jf. planlovens § 11g og skal anmeldes til kommunen i henhold til § 2 i ”bekendtgørelse om vurdering af visse offentlige og private anlægs virkning på miljøet (VVM) i medfør af lov om planlægning.”

Udvidelser og ændringer af campingpladser kan påvirke Natura 2000-områder, se ovenfor under afsnit 4.1.

4.3. Tilladelse til bestemt brugerkreds

Campingpladser skal normalt være offentligt tilgængelige, dvs. at pladsen skal være åben for alle, der ønsker at campere på pladsen. I overensstemmelse hermed kan kommunalbestyrelsen ikke give tilladelse til, at en campingplads er forbeholdt en bestemt brugerkreds, således at kun medlemmer af en bestemt forening, ansatte i et bestemt firma eller andre nærmere afgrænsede brugerkredse har adgang til campingpladsen.

Bestemmelsen gælder ikke for lovlige, bestående campingpladser. Kommunalbestyrelsen kan således give en fornyet tilladelse - fx i forbindelse med en ansøgning om udvidelse/ændring af campingpladsen - når der er tale om en campingplads, som den 6. februar 2000 lovligt var forbeholdt en bestemt brugerkreds.

Bestemmelsen gælder endvidere ikke, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, der gør det uproblematisk at forbeholde campingpladsen en bestemt brugerkreds - fx hvis der er tale om en midlertidig campingplads.

4.4. Kommuneplanen som administrationsgrundlag

Ifølge planlovens § 11 a, stk. 1, nr. 9, skal kommuneplanerne indeholde retningslinjer for beliggenheden af arealer til fritidsformål, herunder campingpladser.

Inden for kystnærhedszonen skal ferie- og fritidsanlæg lokaliseres efter sammenhængende turistpolitiske overvejelser og kun i forbindelse med eksisterende bysamfund eller større ferie- eller fritidsbebyggelser. Det følger af planlovens § 5 b. Der henvises til Miljøministeriets vejledning om planlægning i kystområderne (december 1995), link til kystvejledningen, <http://www.blst.dk/LANDSKABET/kystnaerhedszonen/>. Som en uddybning af vejledningen udsendes hen over sommeren 2010 en publikation »**Inspiration til planlægning i kystnærhedszonen - eksempelsamling**«. I denne beskrives forslag til udarbejdelse af god planlægning i kystnærhedszonen. Der gives desuden eksempler på ferie og fritidsanlæg, som gennem planlægningen og på baggrund af turistpolitiske overvejelser kan lokaliseres i kystnærhedszonen.

Kommunalbestyrelsen kan således i kommuneplanen ud fra en række overordnede overvejelser – herunder bl.a. beskyttelse af natur- og landskabsværdier og rekreative og turistpolitiske overvejelser - lægge en række forudsætninger til grund for lokalisering, indretning og benyttelse af campingpladser.

Det kan fx være forudsætninger om,

- at der skal udvises tilbageholdenhed med at meddele tilladelse til vintercampering, vinteropbevaring eller opstilling af hytter i særligt attraktive områder,
- at campingpladser nær meget besøgte områder og strande fortrinsvis skal være forbeholdt korttidscampering, eller
- hvilke ganske særlige omstændigheder, der muliggør etablering af campingpladser med en kapacitet på under 100 campingenheder eller hvor sådanne kan placeres.

Til forståelsen af særligt attraktive områder henvises til oplistningen nedenfor, samt til de relevante punkter i planlovens § 11 a, stk. 1.

Der kan ikke meddeles tilladelse til vintercampering til campingpladser, som er beliggende i områder, der i kommuneplanen er udpeget som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde e.l., og der kan ikke meddeles tilladelse til vinteropbevaring på mere end højst ca. 25 % af det tilladte antal campingenheder. For campingpladser, som har tilladelse til vintercampering/vinteropbevaring før 7. februar 2000, kan der dog meddeles tilladelse uanset beliggenhed i særligt værdifulde landskaber.

Udpegning som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde e.l. varierer fra kommune til kommune. Samlet set omfatter registreringen af udpegede områder med natur- og landskabelige værdier følgende ikke udtømmende liste over eksempler:

- særligt værdifuldt landskab
- større uforstyrret landskab
- beskyttet natur, § 3
- økologiske forbindelser
- Natura 2000
- Kulturmæssige interesser
- Spredningskorridorer
- Biologiske korridorer
- Landskabelige interesseområder
- Målsat natur A, B, C,...
- Værdifuldt landskab
- Beskyttede naturtyper
- Geologiske beskyttelsesområder
- Båndlagte fredninger
- Levesteder for arter, der er omfattet af habitatdirektivets bilag 4
- Lavbundsarealer, herunder særligt lavbundsarealer med naturgenopretningspotentiale
- Kulturmiljøer

Kommunalbestyrelsens overvejelser foretages bl.a. under forudsætning af en given kapacitet for en campingplads.

Også spørgsmålet om arealudvidelse eller kapacitetsudvidelse af eksisterende campingpladser vil forudsætte fornyede overvejelser i kommuneplansammenhæng - navnlig i lyset af den øgede belastning af de tilstødende områder, som dette vil indebære.

Kommuneplanen udgør det overordnede grundlag for kommunalbestyrelsens afgørelse af, hvorvidt en ansøgning om udlejningstilladelse skal imødekommes eller afslås. Dette følger af planlovens § 12, hvorefter kommunalbestyrelsen skal virke for gennemførelse af kommuneplanen, herunder ved udøvelse af beføjelser i medfør af lovgivningen.

4.5. Samfundsmæssige hensyn

Ved afgørelsen af, om en udlejningstilladelse - og de nærmere vilkår herfor - skal meddeles, skal der ifølge sommerhuslovens § 2, stk. 1, bl.a. lægges vægt på hensynet til at bevare naturværdier, turistmæssige hensyn, de erhvervs- og beskæftigelsesmæssige interesser og trafikale og sanitære hensyn.

De samme hensyn indgår også i kommuneplanen. Afvejningen af de forskellige hensyn vil derfor især have betydning ved fastsættelse af vilkår for en udlejningstilladelse.

Kommunalbestyrelsen skal endvidere tage udgangspunkt i sommerhuslovens hovedformål om at imødegå efterspørgslen efter jord med henblik på erhvervsmæssig udnyttelse til rekreative formål. Dette hovedformål kommer i praksis til udtryk derved, at By- og Landskabsstyrelsen som altovervejende hovedregel ikke meddeler tilladelse til erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse/ferieboliger og arealer til sommerhusbeboelse.

Det er således et væsentligt led i kommunalbestyrelsens behandling af ansøgninger om udlejningstilladelse at sikre, at campingpladser ikke vil blive anvendt på en sådan måde, at udlejningen reelt må sidestilles med erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse og arealer til sommerhusbeboelse.

4.6. Vilkår for tilladelser

Det følger af almindelige forvaltningsretlige regler, at tilladelser kan gives på vilkår. Vilkårene skal være begrundet i de hensyn, der kan varetages efter den pågældende lov, og skal stå i et rimeligt forhold til afgørelsen. Hvilke vilkår, der skal fastsættes, afgøres i hver enkelt sag på grundlag af en konkret bedømmelse af de konkrete forhold, herunder det specifikke landskab og om det er landzone, byzone eller sommerhusområde, det ansøgte forhold m.v.

Ifølge § 3, stk. 1, kan kommunalbestyrelsen stille vilkår om bl.a. campingpladsens indhegning, afskærmning, udformning og disponering samt benyttelsen og placeringen af de bygninger, der hører til campingpladsen, såsom sanitetsbygninger m.v. under respekt af reglerne i bygningsreglementet, medmindre dette er fraveget ved lokalplan.

Der kan herudover - afhængig af den konkrete ansøgning og områdets beliggenhed - være behov for at fastsætte en række yderligere vilkår. Det kan fx være vilkår om, at campingpladsen eller dele deraf - på grund af en særligt attraktiv beliggenhed, fx inden for kystnærhedszonen - kun må benyttes til korttidscampering.

I forbindelse med udvidelser eller ændringer af bestående campingpladser kan kommunalbestyrelsen tage den samlede udlejningstilladelse op til fornyet overvejelse, bl.a. med henblik på at præcisere og ændre vilkårene. Det samme gælder i forbindelse med ejer- eller brugerskifte, jf. afsnit 4.7. Kommunalbestyrelsen bør dog være opmærksom på, at vilkårene ikke kommer til at virke urimelige i forhold til den hidtidige drift af campingpladsen. Det gælder i særdeleshed, hvis der er tale om en fornyet udlejningstilladelse til den samme udlejer. Det vil altid være vanskeligt at ændre på vilkår i det omfang, at der bliver tale om indskrænkninger i forhold til en tidligere tilladelse, især hvis en sådan tilladelse har medført finansielle investeringer. Kommunalbestyrelsen bør derfor sikre sig, at alle relevante planlægningsmæssige hensyn har været vurderet, forinden en tilladelse gives.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere gøre en udlejningstilladelse tidsbegrænset. Da tilladelsen er personlig, vil det dog normalt ikke være relevant også at gøre den tidsbegrænset, idet den kan tages op til samlet overvejelse i forbindelse med ejer- eller forpagterskifte, jf. afsnit 4.7.

Spørgsmålet om tidsbegrænsning bør dog overvejes ved selskabs- og foreningsejede campingpladser. På sådanne campingpladser kan der ske udskiftning af aktionærer, anpartshavere eller medlemskreds, uden at dette er et ejer- eller forpagterskifte, der forudsætter fornyet udlejningstilladelse. En tidsbegrænset tilladelse i en sådan situation vil give kommunalbestyrelsen mulighed for, inden udløbet af den anførte

tidsperiode, at tage campingpladsen op til en sådan vurdering, som ændrede forhold igennem årene vil kunne begrunde.

4.7. Personlig tilladelse

Det følger af § 4, at en udlejningstilladelse gives til personer - herunder juridiske personer, som fx aktie-, anparts- og kommanditselskaber og interessentskaber. En tilladelse kan derfor ikke overdrages. Ved ejer- eller forpagterskifte skal der således indhentes ny tilladelse fra kommunalbestyrelsen.

Også omdannelse af ejerformen for en campingplads, hvorved campingpladsen overgår fra offentligt eje eller privat eje til anden ejerform, kræver fornyet tilladelse.

Tilladelse bør som altovervejende hovedregel gives til den nye ejer/forpagter.

4.8. Krav til kommunens sagsbehandling

Implementeringen af servicedirektivet betyder, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte og offentliggøre sagsbehandlingsfrister for kommunalbestyrelsens tilladelser efter campingreglementet. Det kan fx ske ved oplysning på kommunens hjemmeside. Kommunen kan fastsætte sagsbehandlingsfrister for de forskellige typer campingsager.

Fristen løber fra det tidspunkt, hvor ansøgeren har indsendt alle de oplysninger, som det påhviler denne at indsende. Kommunalbestyrelsen kan forlænge fristen i en sag, hvis sagens kompleksitet berettiger det. Kommunalbestyrelsen skal begrunde forlængelsen og varigheden af forlængelsen og meddele dette til ansøgeren inden udløbet af den offentliggjorte sagsbehandlingsfrist. At kommunalbestyrelsen ikke har truffet og meddelt afgørelse inden udløbet af de angivne frister, betyder dog ikke, at ansøgeren kan anse tilladelsen for meddelt.

Når kommunalbestyrelsen modtager en ansøgning om en tilladelse, skal kommunalbestyrelsen hurtigst muligt sende et kvitteringsbrev til ansøgeren med oplysning om den offentliggjorte frist for afgørelsen og muligheden for at forlænge fristen en gang, oplysning om at ansøger ikke kan betragte tilladelsen for meddelt, hvis afgørelsen ikke er truffet og meddelt inden fristens udløb og oplysning om klageadgang til Naturklagenævnet. Kravet om kvitteringsbrev med de nævnte oplysninger gælder uanset, om sagen kan besvares meget hurtigt eller ej. Det kan fx ske ved et standardbrev, der vedlægges.

Kommunalbestyrelsen skal sikre procedurer til hjemtagning af de ansøgninger, som ansøgere indsender til Erhvervs- og Byggestyrelsens kvikskranke, så behandling kan ske hurtigst muligt og i overensstemmelse med kravene i servicedirektivet, se kontaktoplysninger under afsnit 4.9.

Servicedirektivet er på campingområdet implementeret ved lov nr. 1383 af 21. december 2009 om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love, samt ved ændring af campingreglementet og denne vejledning.

4.9. Oplysningspligt for ejer og bruger af campingpladsen

Servicedirektivet stiller krav om, at ejer og bruger af campingpladsen (udlejer) skal oplyse campisterne om kontaktoplysninger på kommunen eller til Økonomi- og Erhvervsministeriets elektroniske kontaktpunkt (kvikskranke), jf. § 16 i lov om tjenesteydelser i det indre marked.

Oplysningerne skal gøres tilgængelige eller meddeles klart og entydigt og i god tid inden kontraktens indgåelse eller inden påbegyndelse af camperingen, hvis der ikke foreligger en skriftlig kontrakt. Det kan fx ske ved oplysning på campingpladsens hjemmeside eller i kontraktmaterialet og på campingpladsens opslagstavle eller på et synligt sted ved indgangen.

Økonomi- og Erhvervsministeriets elektroniske kontaktpunkt (kvikskranke) kan informere om dansk lovgivning for tjenesteydelser dækket af servicedirektivet (herunder ansøgningsskemaer, krav mv.) og kan ses på <http://virk.dk/English/businessindenmark>

Kvikskranken kan kontaktes via email på BusinessInDenmark@ebst.dk og på tlf.nr. (+45) 3546 6565

5. Campingpladsens benyttelse

De almindelige regler om campingpladsers benyttelse fremgår af § 8. Bestemmelsen skal sikre, at campingpladserne udnyttes bedst muligt under hensyn til det pres, der er på landets rekreative områder.

Ifølge § 8, stk. 1, starter campingsæsonen den 1. marts og slutter den 31. oktober. I højsæsonen (20. juni - 10. august) skal mindst 50 % af den tilladte kapacitet være til rådighed for korttidscampering, dvs. camping af højst 4 ugers varighed.

Der findes imidlertid campingpladser, hvor efterspørgslen i højsæsonen ikke kan begrunde, at en så stor del af campingpladsen skal være til rådighed for korttidscampering. I sådanne tilfælde kan kommunalbestyrelsen tillade, at 50 % grænsen fraviges. Dog skal mindst 25 % af den tilladte kapacitet være til rådighed for korttidscampering.

Reglerne om korttidscampering i højsæsonen gælder ikke for campingpladser, som i henhold til § 3, stk. 2, er forbeholdt en bestemt kreds af brugere.

For campingpladser, som i henhold til campingreglementets § 21 er omfattet af en afviklingsordning for store eller permanente vogne, gælder en særlig undtagelse for korttidscampering, idet den tidligere myndighed, amtsrådet – såfremt der forelå ganske særlige omstændigheder – som led i afviklingsordningen midlertidigt kunne tillade, at mindre end 25 % af campingpladsens kapacitet er til rådighed for korttidscampering i højsæsonen. Det gælder dog højst til og med den 31. december 2010.

6. Vintercampering

Efter tilladelse fra kommunalbestyrelsen kan en campingplads benyttes til vintercampering, dvs. camping i perioden 1. november - 28. februar.

Bestemmelsen i § 9 om vintercampering angiver, at vintercampering i givet fald skal ske på en af kommunalbestyrelsen nærmere afgrænset del af campingpladsen, og at arealet til vintercampering sammen med arealet til vinteropbevaring kan udgøre et areal, der svarer til højst ca. 50 % af det tilladte antal campingenheder.

Bestemmelsen gælder også for bestående campingpladser med tilladelse til vintercampering.

For enkelte bestående campingpladsers vedkommende omfatter tilladelsen til vintercampering (og evt. vinteropbevaring) større dele eller hele campingpladsens kapacitet. Kommunalbestyrelsen kan undtagelsesvis udpege et større vintercamperingsareal, såfremt mere end 50 % af campingpladsens areal var til rådighed for vintercampering eller vinteropbevaring den 6. februar 2000.

6.1. Tilladelse til vintercampering

I forbindelse med behandling af en ansøgning om tilladelse til vintercampering skal kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i kommuneplanlægningen og foretage en samlet afvejning af de samfundsmæssige hensyn, der gør sig gældende i den konkrete sag, jf. nærmere sommerhuslovens § 2, stk. 1. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.5. Ved afvejningen må kommunalbestyrelsen være særligt opmærksom på risikoen for, at campingpladsen - idet den benyttes over hele året - overgår til egentlig sommerhusbeboelse/helårsbeboelse. Der bør derfor alene meddeles tilladelse til vintercampering, såfremt der skønnes at være et særligt behov for camping i vintersæsonen, fx på grund af campingpladsens beliggenhed i nærheden af særlige friluftaktiviteter o.l.

Af beskyttelseshensyn er det i § 9, stk. 4, fastsat, at kommunalbestyrelsen ikke kan meddele tilladelse til vintercampering, såfremt campingpladsen er beliggende i et område, der i kommuneplanen er udpeget som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde e.l., se afsnit 4.4. Bestemmelsen gælder dog ikke for campingpladser, som i henhold til tilladelse meddelt før den 7. februar 2000 kan benyttes til

vintercampering. Kommunalbestyrelsen har således mulighed for at give en ny ejer eller forpagter af en sådan campingplads tilladelse til vintercampering efter § 9, stk. 2 og 3, selvom campingpladsen ligger i et af de nævnte områder.

6.2. Vilkår for tilladelsen

Kommunalbestyrelsen kan stille særlige vilkår for en tilladelse til vintercampering, herunder gøre tilladelsen tidsbegrænset. Kommunalbestyrelsen bør stille vilkår, der sikrer, at vintercampering ikke virker unødigt skæmmende i landskabet, såsom vilkår om beplantning m.v. Kommunalbestyrelsen kan præcisere det maksimale antal vogne, der kan benyttes til vintercampering på campingpladsen.

Kommunalbestyrelsen bør endvidere overveje, om der kan være grund til at stille vilkår om, at hele eller en del af vintercamperingsarealet skal være forbeholdt turister, der alene ønsker at benytte campingpladsen en enkelt eller ganske få dage.

Om vilkår i øvrigt henvises til afsnit 4.6.

6.3. Benyttelse af campingpladsen i vintersæsonen

I perioden 1. november - 28. februar må den enkelte campingenhed på campingpladsen alene benyttes til kortvarige ophold, weekends m.v. Ved kortvarige ophold forstås ophold, der sammenlagt højst må udgøre i alt 15 hverdage i perioden. Hertil kommer weekender og helligdage.

I forbindelse med vintercampering skal fællesfaciliteterne være åbne og opvarmede, ligesom affald skal bortskaffes. Det er ikke noget krav, at campingpladsen skal være bemanded i perioden, men campingpladsen skal løbende være under opsyn.

7. Vinteropbevaring

Efter tilladelse fra kommunalbestyrelsen kan en campingplads benyttes til vinteropbevaring af campingvogne i perioden 1. november - 28. februar.

Bestemmelsen i § 9 om vinteropbevaring angiver, at vinteropbevaring i givet fald skal ske på en af kommunalbestyrelsen nærmere afgrænset del af campingpladsen, og at arealet til vinteropbevaring sammen med arealet til vintercampering kan udgøre et areal, der svarer til højst ca. 50 % af det tilladte antal campingenheder.

Såfremt campingpladsen er beliggende i et område, der i kommuneplanen er udpeget som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde e.l., kan tilladelsen til vinteropbevaring kun omfatte et areal, der svarer til højst ca. 25 % af det tilladte antal campingenheder.

Bestemmelserne gælder også for bestående campingpladser med tilladelse til vinteropbevaring.

For enkelte bestående campingpladsers vedkommende omfatter tilladelsen til vinteropbevaring (og evt. vintercampering) større dele eller hele campingpladsens kapacitet. Der er medtaget en bestemmelse, der indebærer, at kommunalbestyrelsen undtagelsesvis kan udpege et større vinteropbevaringsareal, såfremt mere end 50 % af campingpladsens areal var til rådighed for vintercampering og vinteropbevaring den 6. februar 2000.

Kravet om vinteropbevaring gælder også de campingvogne, som campingpladsens udlejer opstiller til udlejning, jf. campingreglementets § 10, stk. 1.

7.1. Tilladelse til vinteropbevaring

I forbindelse med behandling af en ansøgning om tilladelse til vinteropbevaring skal kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i kommuneplanlægningen og foretage en samlet afvejning af de samfundsmæssige hensyn, der gør sig gældende i den konkrete sag, jf. nærmere sommerhuslovens § 2, stk. 1. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.5.

7.2. Vilkår for tilladelsen

Kommunalbestyrelsen kan stille særlige vilkår for en tilladelse til vinteropbevaring, herunder gøre tilladelsen tidsbegrænset. Kommunalbestyrelsen bør stille vilkår, der sikrer, at vinteropbevaring ikke virker unødigt skæmmende i landskabet, såsom vilkår om beplantning m.v. Kommunalbestyrelsen kan præcisere det maksimale antal vogne, der kan vinteropbevares på campingpladsen.

Om vilkår i øvrigt henvises til afsnit 4.6.

7.3. Benyttelse af campingpladsen til vinteropbevaring

Det fremgår af § 9, stk. 6, at det godkendte vinteropbevaringsareal ikke må benyttes til vintercampering.

Campingvognene skal placeres på en sådan måde, at de ikke kan benyttes til camping.

8. Campinghytter m.v.

Denne revision af campingvejledningen er sket parallelt med en revision af campingreglementet bl.a. som følge af, at reglerne for størrelse og antal af campinghytter er blevet ændret. Baggrunden for ændringen er en aftale mellem regeringen, Venstre, Konservativt Folkeparti og Dansk Folkeparti af 26. marts 2009, der indebar en ændring af sommerhusloven og planloven, se lov nr. 1271 af 16. december 2009 om ændring af lov om sommerhuse og camping mv. og lov om planlægning (campinghytteloven). I lovens § 4 lovfæstes de kendetegn, der efter de hidtidige regler og praksis adskiller en campinghytte fra det traditionelle sommerhus. Loven definerer, at der ved en campinghytte forstås en mindre beboelsesenhed, som anvendes til udlejning eller udlån til ferieformål på en campingplads, og som ikke udgør en selvstændig ejendom. Loven stiller krav til campinghytternes placering, brug og forudbestilling og indfører som noget nyt forbud mod udstykning og særskilt matrikulering, se nedenfor. Samtidig blev der indført krav om landzonetilladelse ved opførelse eller ændring af campinghytter i landzone, jf. planlovens § 36, stk. 5, og vejledning nr. 9563 af 16. oktober 2002 om landzoneadministration, planlovens §§ 34-38. Campinghytteloven trådte i kraft den 1. januar 2010.

Formålet med bestemmelserne vedrørende campinghytter er at sikre offentligheden bredest mulig adgang til at benytte sig af campingpladsens faciliteter og at mindske presset på de rekreative arealer for udlæg af nye campingpladser og for opførelse af større campinghytter. Bestemmelserne hindrer individuelt ejede campinghytter, eller at en enkelt bruger kan anvende en campinghytte og reelt bruge den som et privat sommerhus eller helårsbolig, og at campinghytter på en campingplads antager karakter af sommerhusområde.

Udlejning af hytter opstillet uden for campingpladser er ikke omfattet af campingreglementet og forudsætter i henhold til sommerhusloven en tilladelse fra By- og Landskabsstyrelsen. Efter fast praksis meddeler styrelsen som altovervejende hovedregel ikke udlejningstilladelse til hytter uden for campingpladser, medmindre der er tale om hytter i tilknytning til hotel eller kursusvirksomhed e.l., jf. sommerhuslovens § 1, stk. 4.

Hvor planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler imod, kan kommunalbestyrelsen give tilladelse til opstilling af campinghytter, campingvogne og telte til udlån eller udlejning på indtil 20 % af det tilladte antal campingenheder, dog maksimalt 60 campinghytter, jf. § 10, stk. 1 og 2. Opførelse og ændring af campinghytter indenfor klitfrednings- og strandbeskyttelseslinjen forudsætter dispensation fra naturbeskyttelseslovens §§ 8 og 15, som administreres af Miljøministeriet (de lokale miljøcentre). Der henvises til Skov og Naturstyrelsens vejledning om 300 m strandbeskyttelses- og klitfredningszone fra 2000, se link <http://www.sns.dk/landskab/strandbeskyt/Indhold.htm>, der redegør for praksis efter udvidelse af disse linjer til 300 m i 1994. Heraf fremgår, at der i rimeligt omfang kan dispenseres fra forbudet mod tilstandsændringer i strandbeskyttelses- og klitfredningszonen til efterkommelse af ønsker fra eksisterende virksomheder i den udvidede strandbeskyttelses-

zone om arealmæssigt begrænsede udvidelser, som er nødvendige for at virksomheden kan tilpasse sig udviklingen.

Såfremt der opstilles telte, der i størrelse og udstyr minder om hytter eller campingvogne, indgår disse i beregningen af »udlejningskvoterne«, se også afsnit 1.3. om forholdet til anden lovgivning.

Hvor der tidligere var forskel på »udlejningskvoterne« afhængigt af, om en campingplads var beliggende inden for eller uden for særlige værdifulde landskaber, så er denne procentsats nu den samme overalt i Danmark, nemlig op til 20 %.

Der kan dog maksimalt opstilles 60 hytter på en campingplads, så kommunen kan tillade campingpladser med større »rummelighed« (over 300 campingenheder) at fylde 20 % kvoten op med campingvogne og/eller telte til udlejning, jf. dog § 11, stk. 2, hvorefter der ikke må opstilles campingvogne over 25 m² i mere end 4 uger.

Den nye maksimum grænse på »20 % campinghytter, campingvogne og telte/ max 60 campinghytter« er ikke et retskrav. Den enkelte kommune kan efter konkret vurdering – under hensyntagen til planlægningsmæssige forhold mv. og herunder især natur- og landskabelige værdier – fastlægge »udlejningskvoten« til det (lavere) niveau, som kommunen vurderer, er foreneligt med landskabets bæreevne i den konkrete sag.

En campinghytte defineres i sommerhuslovens § 4, stk. 1, som en mindre beboelsesenhed til udlejning eller udlån til ferieformål på en campingplads, og som ikke udgør en selvstændig ejendom. Spejderhytter er ikke omfattet af bestemmelsen.

Ved en beboelsesenhed i sommerhuslovens forstand forstås en mindre »bolig« af et begrænset areal, som kan indeholde soveplads og opholdsareal og eventuelt køkken og bad/toilet, og at campinghytten står fast på stedet. Det er uden betydning, om campinghytten er flytbar eller ej. Begrebet »campinghytte« omfatter således både den campinghytte, der i den rent bygningsmæssige form kan minde om et lille moderne sommerhus og små og mere primitive ferieboliger uden bade- og køkkenfaciliteter, fx shelters. Begrebet omfatter ikke campingvogne eller fortelte og andre transportable konstruktioner som campingbiler (autocampere) o.l. Det beror på en konkret vurdering, om opstilling af mobilhomes o.l. kan tillades som campinghytter.

Campinghytter må kun opføres på en campingplads, der er godkendt hertil efter campingreglementet, og kan kun anvendes til udlejning eller udlån til ferieformål. Den kan således ikke anvendes til ejers egen brug eller til helårsbeboelse. Se sommerhuslovens § 4, stk. 1.

En campinghytte må ikke udgøre en selvstændig ejendom, jf. sommerhuslovens § 4, stk. 1, og campinghytter på en campingplads må ikke udstykkes eller matrikuleres i en eller flere faste ejendomme, der ikke er en del af ejendommen med den øvrige del af campingpladsen, jf. sommerhuslovens § 4, stk. 2, 2. pkt.

Efter § 10, stk. 3, kan campinghytternes bruttoetageareal være op til max 35 m². Campinghytter, der er placeret på arealer omfattet af naturbeskyttelseslovens §§ 8 og 15 (klitfrednings- og strandbeskyttelseslinje), kan dog maksimalt være op til 30 m². Det forudsættes, at der foreligger en dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 8 eller § 15, jf. naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1.

En campinghytte må ikke være højere end 4 m, jf. § 10, stk. 4.

Campinghytter skal opfylde reglerne i bygningsreglementet, medmindre campingreglementet og/eller en lokalplan fastlægger andet, se også afsnit 1.3. om forholdet til anden lovgivning. Indskudte etager (hemse) skal således ikke medregnes, i bruttoetagearealet, hvis de er under 4,5 m². Det samme gælder overdækkede terrasser/indgangspartier, hvor der kun medregnes den del af arealet, der overstiger 25 % af bebyggelsens øvrige areal, jf. BR08, B.1.1.3., stk. 4, pkt. 3.

Det nye campingreglement indeholder ikke specifikt bestemmelser om overholdelse af bygningsreglementets krav om vådrum og vand- og afløbsinstallationer, men ændringen indebærer ikke nogen realitetsændring, da det som udgangspunkt er hele bygningsreglementet, der skal overholdes, se afsnit 1.3. om

forholdet til anden lovgivning. I forbindelse med godkendelse af campinghytter bør kommunalbestyrelsen henlede ansøgerens opmærksomhed på reglerne i bygningsreglementet.

For at sikre, at campingpladsen ikke får karakter af et sommerhusområde, skal hytterne placeres samlet, eventuelt i klynger under hensyn til de landskabelige værdier og - afhængig af den landskabelige påvirkning - længst muligt landværts (ind i landet). Den indbyrdes afstand mellem hytterne i en klynge skal af brandmæssige årsager være mindst 5 meter for hytter opstillet/bygget efter den 6. februar 2000 og bør normalt ikke overstige 6 meter.

Det bemærkes, at godkendte campinghytter på campingpladser – uanset zonestatus - kan opføres uden tilladelse eller anmeldelse efter bygningsreglementet, men for campinghytter på campingpladser i landzone kræves en landzonetilladelse, jf. planlovens § 36, stk. 5.

Afledning af spildevand kræver tilladelse fra kommunalbestyrelsen efter miljøbeskyttelseslovens kap. III eller IV eller tilhørende bekendtgørelser.

Kommunalbestyrelsen kan efter en konkret vurdering af hytternes fremtræden og under hensyn til bl.a. de landskabelige værdier stille vilkår om hytternes nærmere udformning, såsom materiale- og farvevalg, samt hytternes indbyrdes placering og placering på campingpladsen, ligesom kommunalbestyrelsen eksempelvis kan kræve beplantning, kloakering m.v.

Opstilling af et større antal hytter kræver normalt lokalplan, se om lokalplanpligt Anne Birte Boeck's kommenterede "Lov om planlægning", Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2. reviderede udgave 2002 og vejledning nr. 9922 af 28. september 2009 om lokalplanlægning.

Efter sommerhuslovens § 4, stk. 2, 3. pkt. må campinghytter kun udlejes i perioden 1. marts-31. oktober, medmindre campingpladsen har tilladelse til vintercampering, jf. sommerhuslovens § 3, stk. 1, campingreglementet § 9 og afsnit 6 ovenfor.

Campinghytter må kun stilles til rådighed for den samme bruger i højst 4 uger årligt, jf. sommerhuslovens § 4, stk. 2, 4. pkt. Det er uden betydning, om de 4 uger afholdes samlet eller spredt på et år, og bestilling må ikke ske mere end et år forud for, at campinghytten stilles til rådighed for brugeren.

9. Forbud mod store vogne

På campingpladser må der kun opstilles mobile campingvogne, jf. nedenfor i afsnit 10.

I § 11, stk. 2, 2. pkt., er det i overensstemmelse med de hidtidige regler angivet, at det på campingpladser er forbudt at opstille campingvogne o.l., der har en højde eller bredde, der udelukker registrering efter færdselsloven.

I dag er det efter færdselslovgivningen muligt at få indregistreret vogne over 25 m². For at undgå, at campingpladserne domineres af sådanne store vogne, er det anført i § 11, stk. 2, 1. pkt., at det ikke er muligt at opstille indregistrerede campingvogne på over 25 m² i mere end 4 uger årligt på en campingplads. Bestemmelsen indebærer, at turister med sådanne store vogne ikke skal afvises, men højst kan få lov at campere i 4 uger årligt på samme campingplads.

Efter § 11 stk. 2, 1. pkt., er såvel udlejning som opstilling i mere end 4 uger årligt af indregistrerede campingvogne på over 25 m² således ikke tilladt.

9.1. Undtagelser fra forbuddet

Store vogne, der var lovligt opstillede den 6. februar 2000, er lovligt indtil udløb af en af et tidligere amtsråds vedtagen afviklingsordning for store eller permanente vogne, og vognene er opstillet i overensstemmelse med denne ordning. Ved store vogne forstås campingvogne o.l. på over 25 m² og campingvogne o.l., der har en bredde eller højde, der udelukker registrering efter færdselsloven, jf. reglementets § 11, stk. 2.

En stor vogn kan således kun være lovligt opstillet på en campingplads, hvis der foreligger en afviklingsordning, jf. nærmere afsnit 11.

10. Forbud mod permanente vogne

Ifølge § 11, stk. 1, 1. pkt., skal campingvogne o.l., der er opstillet på campingpladser, være mobile. I sammenhæng hermed er der i § 11, stk. 1, 2. pkt., fastsat krav om, at området omkring den enkelte campingvogn o.l. (enhedspladsen) skal være indrettet på en sådan måde, at campingvogne til enhver tid kan køres til og fra enhedspladsen.

Ved mobile campingvogne forstås campingvogne, der på normal måde kan flyttes ved anvendelse af campingvognens trækkrog.

Formålet hermed er at undgå ganske unødvendige »formelle« flytninger nogle få meter på campingpladsen af campingvogne, der måske i øvrigt kun vil kunne flyttes ved utraditionelle metoder. I stedet lægges der vægt på, at campingvognen altid skal være mobil, dvs. kunne flyttes på sædvanlig vis ved hjælp af vognens trækkrog.

I forbindelse med tilladelse til vintercampering/-opbevaring kan mobile campingvogne således være opstillet på samme campingplads hele året, men alle vogne på campingpladsen skal senest den 1. november være placeret på det særligt godkendte vintercamperingsareal eller det særligt godkendte vinteropbevaringsareal, jf. nærmere § 9.

10.1. Undtagelser fra forbuddet

Permanente vogne, der var lovligt opstillede den 6. februar 2000, er lovlige indtil udløbet af en af det tidligere amtsråd truffne beslutning om en afviklingsordning for store eller permanente vogne, og vognene er opstillet i overensstemmelse med denne ordning, jf. afsnit 11.

En permanent vogn kan således kun være lovligt opstillet på en campingplads, hvis der foreligger en gyldig afviklingsordning, se afsnit 11 nedenfor.

11. Afvikling af store eller permanente vogne

Ifølge campingreglementet fra år 2000, § 20, stk. 1 og 2, skulle amtsrådet senest den 1. november 2002 have udarbejdet afviklingsordninger for alle campingpladser med store eller permanente campingvogne o.l. Afviklingen måtte ikke strække sig længere end til den 31. december 2010 og omfattede også vogne, der ikke var lovligt opstillede. Herefter kunne amtsrådet som led i en afviklingsordning meddele midlertidig tilladelse til at udleje og fremleje arealer til mere permanent camping og til opstilling af store vogne.

En afviklingsordning med baggrund i campingreglementet fra 2000 er således fortsat gyldig indtil den 31. december 2010, hvorefter store og permanente campingvogne ikke længere må være opstillet på danske campingpladser, jf. dog § 11, stk. 2, 1. pkt.

11.1. Indholdet i afviklingsordninger

Det var op til det enkelte amtsråd selv at fastsætte de nærmere betingelser for, i hvilken takt afviklingen skulle foregå. Det blev dog stærkt anbefalet i videst mulige omfang at sikre en successiv afvikling, idet det dog blev anbefalet at tage særligt hensyn til vognejere, der havde indrettet sig i tillid til, at opstillingen af de pågældende vogne var lovlig.

Det kunne fx gøres til en betingelse for afviklingen, at tilladelsen bortfaldt ved ejer- eller brugerskifte eller flytning af de pågældende vogne. I den forbindelse er der også tale om brugerskifte, hvis en foreningsejet campingvogn overgår til brug for et andet medlem end det medlem, der anvendte vognen, da den daværende afviklingsordning for campingpladsen blev iværksat. En vogns overgang til en efterlevende ægtefælle betragtes ikke som ejer/brugerskifte.

En afviklingsordning kan indeholde vilkår, jf. § 3, stk. 1, og afsnit 4.6.

Såfremt der forelå ganske særlige omstændigheder, kan der være givet tilladelse i medfør af § 20, stk. 4, i det tidligere campingreglement fra år 2000, til som led i en afviklingsordning, at mindre end 25 % af campingpladsens tilladte kapacitet er til rådighed for korttidscampering i perioden 20. juni - 10. august. Der henvises i øvrigt til afsnit 5.

Afviklingen skal som nævnt være afsluttet senest den 31. december 2010, hvorefter der ikke længere må være store eller permanente campingvogne på de danske campingpladser, jf. dog § 11, stk. 2, 1. pkt.

11.2. Indberetningspligt vedrørende afviklingsordninger

Ifølge § 20, stk. 2, skal ejeren/forpagteren af en campingplads, der er omfattet af en afviklingsordning, hvert år foretage indberetning om, hvorledes afviklingen forløber. Indberetningen skal indsendes til kommunalbestyrelsen senest den 31. december.

Indberetningen, der skal fremsendes den 31. december 2010, bliver således den sidste indberetning om afviklingsordningens forløb, og der må herefter ikke være store eller permanente campingvogne på danske campingpladser.

Om Campingrådets egenkontrolordning henvises til afsnit 1.

11.3. Særligt om lovliggørelse af ulovligt opstillede store eller permanente vogne

Det følger af ovenstående, at i tilfælde, hvor store eller permanente vogne er opstillet på en campingplads, uden at det daværende amtsråd har fundet det rimeligt at give en midlertidig tilladelse som led i en afviklingsordning for campingpladsen, skal kommunalbestyrelsen som tilsynsmyndighed søge forholdet lovliggjort.

Selvom de ulovlige forhold har stået på gennem en længere årrække, og det daværende amtsråd / den nuværende kommunalbestyrelse har været bekendt med problemerne uden at gribe ind, er lovliggørelsespligten efter sommerhuslovens § 10 ikke af den grund bortfaldet. Begrundelsen herfor er, at forbuddet er absolut, og at den manglende håndhævelse af forbuddet derfor er uden betydning for campingpladsejerens retsstilling, allerede fordi der slet ikke er hjemmel til dispensation. Heller ikke ejerne/brugerne af de ulovligt opstillede campingvogne kan kræve sig stillet, som om der var tale om lovlige forhold.

Hensynet til en ejer/bruger af den ulovligt opstillede campingvogn, der har indrettet sig i den tro, at forholdet er accepteret fra myndighedernes side, taler dog for, at kommunalbestyrelsen ved fastsættelse af fristen for lovliggørelse tager hensyn til varigheden af det ulovlige forhold. Fristen for lovliggørelse bør i sådanne sager være længere end normalt.

Påbud om lovliggørelse meddeles til udlejer (campingpladsens ejer/forpagter), som lovliggørelsespligten påhviler, jf. sommerhuslovens § 10.

For så vidt angår udfærdigelse af påbud samt andre reaktionsmuligheder henvises til afsnit 17.1.

12. Enhedspladsens indretning

I § 12 er der udtrykkeligt fastsat, at der på enhedspladsen ikke må være opført bygninger eller opstillet fritstående antenner, flagstænger eller andre faste konstruktioner. Der må heller ikke disponeres over enhedspladsen på en sådan måde, at den permanent har et individuelt præg.

Bestemmelsen gælder også for eksisterende campingpladser og har især selvstændigt indhold, hvor der ikke i eksisterende tilladelser er opstillet vilkår om sådanne forhold.

Området omkring den enkelte campingenhed skal være indrettet på en sådan måde, at campingvogne til enhver tid kan køre til og fra enhedspladsen, jf. § 11, stk. 1, 2. pkt.

Om Campingrådets egenkontrolordning henvises til afsnit 1.

13. Brandværnsforanstaltninger

Brandværnskravene fremgår af bekendtgørelsens § 13.

Ifølge § 13, stk. 1, skal den indbyrdes afstand mellem campinghytter være mindst 5 meter, og for øvrige campingenheder skal den indbyrdes afstand være mindst 3 meter. Det gælder dog ikke den indbyrdes afstand mellem campingvogne, der vinteropbevares.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at to telte, der tilsammen udgør en campingenhed, fx forældretelt og børnetelt, kan være placeret med en indbyrdes afstand på under 3 meter, når blot afstanden til næste enhed er 3 meter.

Såfremt et telt eller en campingvogn er forsynet med en udbygning, et læsejl e.l., skal afstanden til den næste campingenhed beregnes herfra, altså fra den samlede enheds yderste del. Bestemmelsen forhindrer ikke, at der kan parkeres biler mellem enhederne.

Udlejer af campingpladsen skal påse, at afstandskravene overholdes.

Det er et krav, at der på campingpladsen anbringes håndsprøjtebatterier eller trykvandslukkere i et sådant omfang, at der fra et vilkårligt sted på campingpladsen – målt i ganglinje – er højst 75 meter til nærmeste håndslukningsmateriel. Kommunalbestyrelsen kan ved etablering og ved ændring af campingpladsens indretning dog stille krav om mindre afstande, jf. § 13, stk. 2. Endvidere kan kommunalbestyrelsen stille krav om, at de i § 13, stk. 2, 1. pkt. nævnte håndsprøjtebatterier eller trykvandslukkere erstattes af vandfyldte slangevinder.

Herudover kan kommunalbestyrelsen efter § 13, stk. 3, – ved etablering og ved ændringer af campingpladsens indretning og anvendelse – stille krav om, at der skal foretages yderligere driftsmæssige foranstaltninger, der skønnes nødvendige for at forebygge eller formindske brandfare og for at sikre forsvarlige rednings- og slukningsmuligheder i tilfælde af brand.

Med de nye formuleringer kan det kun ske ved etablering eller ved ændring af campingpladsens indretning eller anvendelse. Kommunalbestyrelsen skal således ved etablering eller ved ændringer af en campingplads' indretning eller anvendelse tage stilling til brandværnsforholdene, herunder flugtveje m.v.

Det pågældende brandslukningsmateriel skal være tydeligt afmærket efter Beskæftigelsesministeriets bestemmelser om sikkerhedsskiltning, jf. § 13, stk. 4.

Afbrænding af bål må, jf. § 13, stk. 5, kun finde sted efter tilladelse fra campingpladsens udlejer og denne skal sikre, at afbrænding i givet fald finder sted i overensstemmelse med Forsvarsministeriets bekendtgørelse om brandværnsforanstaltninger ved afbrænding af halm, kvas, haveaffald og bål, m.v.

Det er i stigende omfang blevet populært udendørs at anvende grill, herunder engangsgrill. Særligt i forbindelse med campingpladser kan det indebære risiko for brand. Anvendelse skal ske i overensstemmelse med Forsvarsministeriets bekendtgørelse om brug af åben ild og lys, jf. § 13, stk. 5., 2. pkt., og udlejer har pligt til at informere om korrekte og fornuftige forholdsregler, jf. § 13, stk. 6, 2. pkt.

Campingpladsens gæster skal derfor gøres bekendt med brandværnsforanstaltningerne på campingpladsen. Der skal derfor være et synligt opslag, der som minimum skal oplyse om afstandskravet, forbud mod afbrænding af bål uden særlig tilladelse og information om sikkerhedskrav til anvendelse af åbne ildsteder og grill, fremgangsmåden ved alarmering af brandvæsenet, og hvor brandslukningsmateriellet er placeret.

14. Hygiejniske forhold

Med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, er det i § 14 bestemt, at kommunalbestyrelsen kan fastsætte betingelser med henblik på at forebygge og imødegå forurening og uhygiejniske forhold på campingpladsen.

Bygninger til brug for fælles faciliteter, såsom køkken, opholdsrum, toilet og baderum skal overholde bygningsreglementet.

15. Registrering/identifikation af vogne på campingpladsen

15.1. Registrering efter færdselsloven

Det er ikke et krav, at campingvogne på campingpladserne skal være registreret efter færdselslovens almindelige regler. Der gælder dog et krav om registrering, i det omfang vognene anvendes på færdselslovens område. Det følger af færdselslovens § 1, hvorefter loven - hvor andet ikke er bestemt - gælder for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter.

Udtrykket »vej« er i færdselslovens § 2 defineret som vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro, tunnel, passage, sti e.l., hvad enten den er offentlig eller privat. I praksis tolkes begrebet meget vidt.

Ved fortolkningen af sidste led i bestemmelsen må der tages udgangspunkt i den faktiske benyttelse af det pågældende område. Det er ikke afgørende, om området er privat eller offentligt, og selv afspærrede områder, som fx kaserneområder, kan være omfattet af loven. Afgrænsningen af lovens område kan tænkes at variere i de forskellige relationer.

Justitsministeriet har givet udtryk for, at typiske campingpladser må anses for at være omfattet af loven, men at dette ikke automatisk fører til, at loven - og dermed registreringskravet - gælder overalt på den enkelte campingplads. Det vil bero på en konkret vurdering, og den endelige afgørelse af, om færdselsloven gælder for et bestemt område, henhører under domstolene.

Såfremt en campingvogn fx opstilles på en campingplads i sommersæsonen og herefter skubbes eller trækkes hen til det særligt udpegede areal til vintercampering-/opbevaring, skal vognen, hvis den derved anvendes på færdselslovens område, registreres i overensstemmelse med færdselslovens almindelige regler.

15.2. Identifikation af vogne

For at sikre, at alle campingvogne på en campingplads kan identificeres, er det i § 15, stk. 2, bestemt, at campingpladsens udlejer - efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse - skal sørge for, at de på campingpladsen opstillede campingvogne o.l., som ikke er registreret efter færdselsloven, er forsynet med et tydeligt identifikationsnummer.

Ifølge § 15, stk. 3, skal udlejer desuden føre en liste over vogne med identifikationsnummer samt navn og adresse på ejere og brugere af disse vogne. Listen skal være tilgængelig for kommunalbestyrelsen med henblik på udøvelsen af tilsynet med reglementets overholdelse.

Om Campingrådets egenkontrolordning henvises til afsnit 1.

16. Campingparker m.v.

Uden for campingpladsbegrebet falder arealer, hvor der stationært er opstillet campingvogne e.l. til benyttelse i weekender, ferier o.l.

16.1. Nyetablering

Der kan forekomme tilfælde, hvor en ejer af en fast ejendom ønsker tilladelse til permanent opstilling af campingvogne, ejet af grundejeren, der udlejer vognene til ferieformål eller individuelt ejede campingvogne på grundejerens grund mod betaling af leje, kaldet »campingparker«. Tilladelse til udlejning af arealer til permanent opstilling af vogne kan imidlertid ikke gives af kommunalbestyrelsen, idet kompetencen - bortset fra i forbindelse med afviklingsordninger, jf. afsnit 11 - til at meddele tilladelse til udlejning af arealer til beboelsesbygninger (herunder permanente campingvogne), der ikke skal anvendes til helårsbeboelse, ligger hos By- og Landskabsstyrelsen.

By- og Landskabsstyrelsens praksis er meget restriktiv.

16.2. Eksisterende campingparker

Der findes i dag enkelte campingparker, der stort set udelukkende benyttes af en begrænset brugerkreds, og hvor langt de fleste mere eller mindre flytbare »vogne« henstår permanent på mere eller mindre fast afgrænsede »private fritidslodder«.

Disse vil være omfattet af en af amtsrådet tilvejebragt afviklingsordning, der udløber senest den 31. december 2010. Efter denne dato vil sådanne campingparker skulle fungere som sædvanlige campingpladser i overensstemmelse med tilladelse efter campingreglementet. Kommunalbestyrelsen skal påse overholdelsen heraf, se pkt. 17.

17. Tilsyn

17.1. Kommunalbestyrelsens tilsyn

Tilsynet med overholdelse af campingreglementet påhviler kommunalbestyrelsen, herunder tilsyn med brandværnsforanstaltninger og de hygiejniske forhold, jf. nærmere afsnit 17.3. Omfanget af tilsynspligten er ikke nærmere fastlagt i sommerhusloven. Det er således overladt til kommunalbestyrelsen selv at bestemme tilsynets nærmere tilrettelæggelse. Opmærksomheden henledes på, at kommunalbestyrelserne har overtaget ansvaret for, at eventuelle afviklingsordninger for store eller permanente vogne er gennemført senest den 31. december 2010.

Kommunalbestyrelsen har ifølge sommerhuslovens § 10 a, stk. 4, pligt til at reagere, når den bliver opmærksom på et ulovligt forhold, medmindre forholdet er af ganske underordnet betydning. Med udtrykket ulovligt forhold sigtes til ethvert forhold, der er i strid med reglementet.

Pligten for kommunalbestyrelsen til at påse, at påbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser overholdes, fremgår af sommerhuslovens § 10 a, stk. 3.

Kommunalbestyrelsens reaktion skal rettes mod campingpladsens udlejer (ejer/forpagter), som efter sommerhuslovens § 10, stk. 1, har pligt til at berigtige et ulovligt forhold. Det gælder også ved »campisters» helårsbeboelse på campingpladsen, uanset om campisten er registreret i CPR på campingpladsen eller på en dækadresse. Disse kan dog tiltales for medvirken til overtrædelse af campingreglementet, og ved »campistens» anvendelse af en dækadresse finder CPR-lovgivningen tillige anvendelse over for denne. En kommune kan ikke med henvisning til campingreglementet afvise at registre en person med adresse på en campingplads, hvis denne efter CPR-lovens regler skal være registreret på denne adresse, men det gør ikke helårsbeboelse i vintersæsonen lovligt efter campingreglementet. Der henvises i øvrigt til vejledning om folkeregistrering nr. 85 af 23. november 2006, kap. 3.2.

Hvad angår de forskellige reaktionsmuligheder henvises til Erhvervs- og Byggestyrelsens og Skov- og Naturstyrelsens vejledning nr. 9392 af 1. maj 2007 om håndhævelse af naturbeskyttelsesloven, planloven og byggeloven, samt til vejledning nr. 9957 af 18. september 2009 til kommunerne om håndhævelse af forbuddet mod helårsbeboelse i sommerhuse i sommerhusområder.

Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med de hygiejniske forhold og brandværnsforanstaltninger på campingpladser, jf. § 16, stk. 2 og 3.

I medfør af Miljøministeriets bekendtgørelse om miljøregulering af visse aktiviteter, kan kommunalbestyrelsen meddele påbud om, at uhygiejniske forhold skal begrænses eller ophøre. Hvis et sådant påbud overtrædes, eller hvis ulemperne, forureningen eller risikoen for forurening ikke kan afhjælpes, kan kommunalbestyrelsen nedlægge de nødvendige forbud mod aktiviteten.

I medfør af Forsvarsministeriets bekendtgørelse nr. 175 af 25. februar 2008 om brandsyn og offentliggørelse af brandsyn foretaget i forsamlingslokaler, fører kommunalbestyrelsen (redningsberedskabet) brandsyn på campingpladser i henhold til reglerne i den nævnte bekendtgørelse.

Såfremt der i forbindelse med udøvelsen af kommunalbestyrelsens (redningsberedskabet) brandtilsyn konstateres brandfarlige forhold, skal kommunalbestyrelsen reagere direkte over for udlejer af campingpladsen i overensstemmelse med førnævnte bekendtgørelse med henblik på at udbedre de konstaterede mangler.

Om Campingrådets egenkontrolordning henvises til afsnit 1.

17.2. Tilbagekaldelse af tilladelser

Bestemmelsen i § 17 giver kommunalbestyrelsen mulighed for at tilbagekalde en tilladelse efter §§ 2, 9 og 10.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at bekendtgørelsen bliver overholdt, at vilkårene for en tilladelse ikke tilsidesættes, og at meddelte påbud efterkommes. § 17 kan kun bringes i anvendelse ved grove eller gentagne forseelser.

18. Klage

18.1. Kommunalbestyrelsens afgørelser.

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter bekendtgørelsen kan påklages til Naturklagenævnet¹⁾ jf. § 18.

Kommunalbestyrelsens afgørelser vedrørende brandværnsforanstaltninger og hygiejniske forhold m.v. efter §§ 13 og 14 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed, jf. § 18, stk. 2.

Klageberettiget er adressaten for afgørelsen, offentlige myndigheder og enhver med individuel væsentlig interesse i afgørelsen, jf. sommerhuslovens § 10 e, stk. 4. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt. Er afgørelsen offentlig bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen. Hvis klagefristen udløber på en lørdag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Se sommerhuslovens § 10 e, stk. 5.

Klage indsendes skriftligt til kommunen, der videresender klagen til Naturklagenævnet¹⁾ bilagt den påklagede afgørelse og de af sagens akter, der er indgået i sagens bedømmelse, jf. sommerhuslovens § 10 e, stk. 6.

Tilladelsen må ikke udnyttes, før klagefristen er udløbet. Rettidig klage har opsættende virkning for den påklagede afgørelse, medmindre Naturklagenævnet¹⁾ bestemmer andet, jf. sommerhuslovens § 10 e, stk. 7.

Miljøministeriet, den 30. juni 2010

KAREN ELLEMANN

/ Henrik Studsgaard

- ¹⁾ Ved lov nr. 484 af 11. maj 2010 sammenlægges Miljøklagenævnet og Naturklagenævnet til Miljø- og Naturklagenævnet, jf. lovens § 8. Ministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. lovens § 28, stk. 1.